

[Duetoft]

til, at man skal have terapi. De, der ikke skal have terapi, får medicin. Dette lotteri vil de fleste mennesker formodentlig meget gerne undgå at være i. De vil i hvert fald meget gerne have hovedgevinsten, der altså var terapi.

Det er det, vi protesterer imod og ikke mod, at man i nogle situationer – på nogle meget svært syge naturligtvis – er nødt til at bruge medicin. Det skal fru Kirsten Lee bare forstå, så det er altså ikke et opgør med den behandlingsmetode, men et ønske om, at den måske bliver brugt på en lidt mere frugtbar måde.

Kirsten Lee (RV):

Jeg ser såmænd ikke nogen tilskyndelse til at komme med nogen kommentarer til hr. Duetoft, for jeg tror ikke, at vi egentlig har udmeldt noget forskelligt.

Jeg vil gerne sige til hr. Carsten Andersen, at tilskyndelserne til bofællesskaber og den slags ting jo er gjort i form af de udmeldinger, der er kommet fra regeringens side i temaplanrunden om psykiatri, og dem støtter vi i Det Radikale Venstre.

Vi vil gerne støtte alle mulige konstruktive initiativer på dette område, også initiativer, som SF kan finde på, hvis vi sammen kan blive enige om, at pengene skal findes et eller andet sted, at de nok skal tages fra noget andet. Hvis hr. Carsten Andersen vil være med til det og fastholde den finanspolitik, som det er nødvendigt at føre, kan vi sagtens blive enige.

(Kort bemærkning).

Carsten Andersen (SF):

Jeg er ikke sikker på, at SF er parat til et finanslovforlig lige om disse hjørner, men jeg synes egentlig, at det lyder meget fornemt, når fru Kirsten Lee står og siger: jamen vi støtter det. Når vi så spørger, hvad og hvordan støtter I, så støtter I det ved at henvise til den meget flotte temaplansugerunde, der er udsendt af Sundhedsministeriet, og som er ganske uforpligtende. En eneste måde vil SF gerne være med til at lægge stemmer til: hvis Det Radikale Venstre kommer med et ændringsforslag, hvor man lægger nogle kroner og øre eller nogle anvisningsmodeller, hvordan og hvorledes man kan gøre det i kommunerne og amterne. Men her er det helt præcist sådan, at kommuner og amter økonomisk er trykket meget hårdt, så det er et af de hjørner, som bliver nedprioriteret. Det

bliver nedprioriteret, fordi de psykisk kriseramte, de psykiatriske patienter, ikke er den befolkningsgruppe, som rejser sig i protest, men som meget hurtigt og let bliver overset og glemt.

Derfor kan man jo sige: Jamen vi støtter det, fordi det står skrevet dér, vi støtter det. Det gælder jo ikke nogen steder.

Så synes jeg, den anden ting, fru Kirsten Lee bemærkede, at fru Kirsten Lee ikke vil gå ind i spørgsmålet om medicinbehandlingen, er rigtig. Det skal ikke underkendes, at psykofarmaka og neuroleptika var banebrydende for, at man fik nye behandlingsmetoder i gang, så man kunne komme i kontakt med patienterne. Men det er jo også rigtigt, det har bl.a. Dansk Psykiatrisk Selskab selv erkendt i sin vejledning om brug af neuroleptika, og faktisk er det eneste, som hr. Duetoft henviser til, den kritik, som der står dér, og som jeg synes er værd at fremhæve. Det er da rigtigt, at Dansk Psykiatrisk Selskab har taget den kritik til sig, men der skulle også tales højt og med meget store bogstaver, for at Dansk Psykiatrisk Selskab ville skrive om den. Hvis ikke vi taler om det, fru Kirsten Lee, glemmer lægerne det.

Lis Noer Holmberg (CD):

Hr. Duetoft har bredt givet udtryk for CD's holdninger og ønsker på det psykiatriske område. Hr. Duetoft har gjort det ud fra besøg, han har aflagt. Det vil sige, han har set det på nærmeste hold, og det er vel nok noget af det vigtigste for os herinde, at vi har føling med tingene, at vi ved, hvordan det er derude.

Jeg vil gerne supplere med min store betænkelighed ved, om der er den opfølgning, der skal til, når man udsøger psykiske patienter til bofællesskaber. For mange af de mennesker er det et chok at komme uden for murene. Derfor må det ikke være et spørgsmål om kroner og øre. Der må i høj grad dér være det personale, så den tryghed, de psykisk syge har behov for, er til stede, indtil de føler sig i stand til at stå på egne ben.

Vi oplever, at psykisk syge bliver anbragt i beskyttede boliger, som jo skulle være et supplement til plejehjem, og hvor der skulle være mere personale og bedre kaldemuligheder, end der er i f.eks. ældreboliger.

Nu sker der det – som vi oplever ude i kommunerne – at der skal spares. Desværre oplever